

வேனா தமிழ்வாணனின்

1000

ஓரு பக்கக் கட்டுரைகள்

மற்றவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெறுவது எப்படி?

மனித இனத்திற்கே சாபக்கேடாக விளங்குபவை தற்புகழ்ச்சியும் முகஸ்துதியுமேயாம்.

மனிதன் என்றால் அவன் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொள்கிறான்; அல்லது மற்றவர்கள் தன்னைப் பாராட்ட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறான்.

இரண்டும் சமுதாயத்தில் ஊறிப்போய்விட்ட விஷயங்கள். தற்புகழ்ச்சி தவறானது என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று, முகஸ்துதி என்பது மற்றவர்கள் மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டாமல் வெறும் உதட்டளவில் பாராட்டுவது, எனவே இதுவும் தவறானது.

ஆனால் மற்றவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கிறதே, அது தவறானதல்ல, வரவேற்கக் கூடியது.

நாடகத்தில் ஒரு மன்னனைப்போல வேஷம் போட்டவன் உண்மையில் ஒரு மன்னனாகிவிட முடியுமா?

மற்றவர்கள் பாராட்ட வேண்டும் என்பதற்காக ஒருவன் போலியான செயல்களைச் செய்துவிட, அவனைப் பலரும் பாராட்டும் செயல் எத்தனை நாட்களுக்கு நடக்கும்? ஒரு நாள் முகமுடி கிழிந்து விடாதா?

அந்த நாடக நடிகனை, மேடையை விட்டு இறங்கிய பின்னர், பொதுமக்கள் அல்லர். கூட நடத்த துணை நடிகர்கள்கூட 'மன்னா!' என்று அழைக்கமாட்டார்களே!

அப்படியானால், உண்மையாகவே மற்றவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெறும் முறைதான் என்ன?

“என்னை நீ மதிக்கவில்லை, அதனால் நானும் உன்னை மதிக்கமாட்டேன்” என்று நாம் செயல்படுவதால் ஒரு நாளும் நமது மதிப்பு உயர்ந்துவிடாது. அவர்களே வலிய வந்து மதிப்பளிக்கும் வகையில் நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டும். ஊருக்கெல்லாம் நல்லவனாக இருந்து மனசாட்சிக்குக் கெட்டவனாய் ஒருவன் இருப்பானேயானால், அவனை உலகம் மதித்தாலும், உள்ளூர்வன் அவனை மதிக்காது. பணமே அவனை மதிக்காத நிலையில் வெளிமதிப்பு எவ்வளவு கிடைத்தாலும் ஒருவனால் அதை எண்ணி மகிழ்ச்சியடைய முடியாது.

ஆக,

“நம் மனசாட்சியே நம்மை மதிக்குமளவிற்கு நாம் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.”

மனசாட்சியை நாம் ஏமாற்ற முடியாது என்பதால், நாம் நல்ல குணங்களையும் பழக்கவழக்கங்களையும் மேற்கொண்டே ஆகவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும்.

கர்வத்தை விட்டுவிட்டு, மற்றவர்களுடன் அன்புடன் பழகி, அவர்களுக்கு உதவி செய்து, அடக்கத்துடனும் பண்புடனும் நாம் பழக ஆரம்பித்து விட்டோமேயானால்-

பள்ளத்தை நோக்கி வெள்ளம் பாய்வதுபோல, பிறருடைய நன்மதிப்பு அனைத்தும் நம்மை நாடி வந்து சேரும்!

நம் பங்கு என்ன?

நாமும் இன்னொருவரும் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு விஷயத்தில் தவறு நடந்துவிட்டால் உடனே அவருடைய செயல்முறைகளில் நடந்த குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு நாம் தப்பித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறோம். என்னவோ நம்முடைய பங்கில் ஒரு சிறிதும் தவறில்லை என்பதுபோல்!

எந்தத் தவறு நடந்தாலும் நமக்கும் அதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை என்றும், எல்லாவற்றிற்கும் எதிராளிதான் காரணம் என்றும் சொல்லிக் ‘கழற்றி’க் கொண்டு விடுகிறோம்.

ஒரு வேலைக்காரரிடம் ஒரு மருந்தின் பெயரைச் சொல்லி வாங்கிவரச் சொல்கிறோம். ஆனால், அவரோ வேறு ஒரு மருந்தை வாங்கி வருகிறார். அது ஒரு குழந்தைக்குக் கொடுக்கப்பட்டும் விடுகிறது. விஷயம் சீரியஸாகிவிடுகிறது!

நாம் வேலைக்காரரைக் கடிந்து கொள்கிறோம். அது மட்டுமல்ல அவரால்தான் விஷயம் சீரியஸாகிவிட்டது என்று பலரிடம் சொல்கிறோம். அவர் தலையைக் குனிந்துகொண்டு போய்விடுகிறார்.

இந்த நிலையில், நாம் ஓர் அடிப்படையான உண்மையை உணராதவர்களாக இருக்கிறோம்.

அதாவது, தவறு நம்முடையது என்பதே!

டாக்டரின் மருந்துச் சீட்டு இல்லாமல் நாமாக வாங்கிவரச் சொன்னது, முதல் குற்றம்.

அப்படியே வாங்கிவரச் சொன்னாலும், அதைச் சீட்டில் எழுதிக்கொடுக்காமல் வாய் வார்த்தையாகச் சொன்னது இரண்டாவது குற்றம்.

அக்குழந்தைக்கு மருந்தைக் கொடுக்கும் முன்னர் வாங்கிவரப்பட்ட மருந்து சரியானதுதானா என்று பார்க்காமல் போனது, மூன்றாவது - தலையாய - குற்றம்!

ஆக,

‘எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவானேன்?’ என்பதுபோல், நம்முடைய தவறுகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு அந்த வேலைக்காரர்மீது குற்றத்தைச் சுமத்துகிறோம்.

என் வாழ்வில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை இங்குக் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

அப்போது நான் பள்ளி மாணவன். சினிமா பார்ப்பதில் ஆர்வம் அதிகம். (இப்போதுந்தான்) சில சமயங்களில் சென்னைக்கு அருகே உள்ள தாம்பரத்தில் நல்ல நல்ல ஆங்கிலப் படங்களைக் காலைக் காட்சிகளாக வெளியிடுவார்கள். நான் மின்சார இரயிலில் தாம்பரத்திற்குச் சென்றேன்.

இரயில் நின்றதும் தாம்பரம் என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். தியேட்டரை அடைய இரண்டு வழிகள் இருந்தன. இடப்புறமுள்ள பிளாட்பாரத்தின் மூலம் இரும்புப் பாலத்தின்மீது ஏறி இறங்குவது. இது எல்லாரும் பின்பற்றும் வழி.

வலப்புறத்தில் குதித்து வேலிக்குள் புகுந்து விரைவாகச் சென்றுவிட ஒருவழி. அவசரமென்பதால் வேலிச்சந்தை நோக்கி நடந்தேன்.

வேலியை எட்டுவதற்குள் -
புளிச்-

ஒரு புட்டிச் சிவப்பு மையைக் கொட்டியதுபோல் உடம்பெல்லாம் வெற்றிலைப் பாக்கின் கழிசல்!

எரிச்சலுடன், துப்பியவர் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

வயதானவர் அவர் முகத்தில் பரிதாபம் இழையோடியது. எனக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

இளமை வேகம். கண்டபடி திட்டிவிட்டு ஓடிவிடலாமா?

இரயில் பாதையில் கிடக்கும் கற்களுள் ஒன்றை எடுத்து வீசலாமா?

மீண்டும் ஒருமுறை சட்டையைப் பார்த்துக்கொண்டேன். அந்தச் சிவப்பு நிறத்தில் எண்ணங்களை ஓட விட்டேன்.

முறையாகப் படிக்கட்டுகளின் வழியாகச் சென்றிருக்க வேண்டும். நான் அவ்வாறு செய்யவில்லை. அவரும் என் மீது துப்பவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் துப்பவில்லை. வலப்பக்கம் யார் வரப்போகிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் துப்பியிருக்கிறார். தவறு என்னுடையதுதான்.

வாயை மூடிக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினேன்.

சினிமா?

சினிமாவாவது சினிமாவாவது! யார் கண்ணிலும் படாமல் வீடு போய்ச் சேர்ந்தால் சரி என்ற எண்ணமே மேலோங்கி நின்றது.

“பிறர்மீது பழியைப் போட்டுவிட்டுத் தப்பித்துக் கொள்ளும் மனப்பான்மை இருக்கும்வரை நம்முடைய குற்றங்கள் பெருகிக்கொண்டே போகின்றன.”

இதனால் நாம் குறைபாடுகளின் குன்றாக ஆகிவிடுகிறோம்.

நடந்த தவறில் நம் பங்கு என்ன என்று எண்ணத் தொடங்கும்போதுதான் அதைக் களைய முயல்கிறோம்.

இதுவே நம் முன்னேற்றத்திற்கான முதல் அறிகுறி.

தேவையில்லாத வாதங்கள்

“திரிகுலந்தான் அதிக வசூல் செஞ்சிருக்கு!”

“அதெல்லாம் இல்லை. உலகம் சுற்றும் வாலிபன்தான்!”

“எவன்டா சொன்னான்? எங்க வாத்தியாரு படம் ஒரு கோடிக்கு மேல வசூல் செஞ்சிருக்கு!”

“போடா மடையா! எங்க வாத்தியார் பீட்டுல இருந்தார்னா இதை மிஞ்சியிருப்பாரு அவர் அரசியலுக்குப் போயிட்டார்டா, பேமானி!”

இப்படித் தேவையில்லாத வாதங்களுக்கெல்லாம் வாதம் புரிந்துகொண்டிருப்பவர்களைப் போர்க்கும்போது எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கும்.

சிவாஜி, எம்.ஜி.ஆருக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடு இல்லாவிட்டாலும், இவர்கள் என்னவோ பரம எதிரிகள் போல் அடித்துக் கொள்வார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரை, வாதம் புரிவது என்பது தேவையில்லாத வேலை என்பேன்.

உங்களிடம் ஆதாரப்பூர்வமான ஓர் உண்மை இருக்கிறது. உங்கள் நண்பரே விவரம் தெரியாமல் வாதிகிறார். இந்த நிலையில், “சரி, நான் உன்னுடன் வாதிட விரும்பவில்லை. ஆனால் என்னிடம் ஆதாரம் இருக்கிறது. நாம் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்வோம்” என்றோ.

“சரி, நீ சொல்வதுதான் உண்மை. என்னை விட்டு விடு?” என்று சொல்வதோ-

தோல்வியாகாது!

மாறாக-

அந்த ஆதாரப்பூர்வமான உண்மையைக் காட்டி அவரைத் தலைகுனிய வைக்கிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர் தம்மையும் அறியாமல் உங்களை வெறுக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். அவர் நட்பை-நன்மதிப்பை நீங்கள் இழந்துவிடுவீர்கள்.

இதுவே மிகப்பெரிய தோல்வி. நம்மவர்களிடையே வாக்குவாதங்களை ஸ்போர்டிவ் ஆக எடுத்துக் கொள்பவர்கள் குறைவு.

காரணம், மற்றவர்களிடத்தில், அல்லது மற்றவர்கள் நடுவே வாதத்தில் தோற்பதைக் கௌரவக் குறைச்சலாக எண்ணுவதுதான்.

மனித மனம், தான் எண்ணுவதுதான் சரி, தான் அறிந்ததுதான் உண்மை என்று தீர்க்கமாக எண்ணுகிறது. எதிரிடையான கருத்துக்களை ஏற்க மறுக்கிறது.

எனவே, வாதத்தில் ஒருவரை முழுமையாக வெல்ல முயல்வது என்பது இயலாத செயலாகிறது.

வெற்றி பெற்றே ஆகவேண்டும் என்ற வேகம் பிறக்கும்போது நிதானம் குறைகிறது. அப்போதுதான் நட்பும் உறவும் முறிகின்றன. சண்டையாக உருவெடுக்கிறது.

வாக்குவாதங்கள் நல்ல விதமாக, பயனுள்ளவிதமாக முடிந்ததாகச் சரித்திரமே இல்லை.

அதற்காக, மற்றவர்கள் சொல்பவற்றையெல்லாம் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் சிபாரிசு செய்யப்போவதில்லை.

அந்தக் கருத்தில் நமக்கு உடன்பாடு இல்லை என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தினால் போதுமானது.

வாக்குவாதங்கள் இரண்டே இடங்களில்தாம் நிகழ வேண்டும்.

ஒன்று நீதிமன்றம்,

மற்றொன்று, பட்டிமன்றம்!

அதிர்ஷ்டம் இல்லையா?

“என்னைவிடச் சுமாராகப் படித்தவர்கள் எல்லாரும் பாஸாகிவிட்டார்கள். நான் மட்டும் பெயிலாகிவிட்டேன். நான் துரதிர்ஷ்டக்காரன்!”

“என் நண்பனுக்கு என்னைவிடத் தகுதிகள் குறைவு. ஆனால் அவனுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது. எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் அதிர்ஷ்டக்கட்டை.”

“அந்த டிசைன் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. நான் வாங்குவதற்குள் விற்றுத் தீர்ந்துவிட்டது. எனக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை”

-என்று இப்படியெல்லாம் தம்மைத்தாமே தாழ்த்திக் கொள்ளும் மனிதர்களை நாம் தினமும் சந்திக்கத்தான் செய்கிறோம்.

மற்றவர்களைப்பற்றிக் கவலைகொள்ளாமல் கடுமையாகப் படித்துப் பரீட்சை எழுதியிருந்தால் முதலாமவர் நிச்சயம் பாஸாகியிருப்பார்.

நண்பனுக்கு முன்னதாக விளம்பரத்தைப் பார்த்து, மனுப்போட்டு முயற்சி மேற்கொண்டிருந்தால் இரண்டாமவருக்கு நிச்சயம் வேலை கிடைத்திருக்கும்.

உடனே பணத்தைப் புரட்டிக் கடைக்குப் போயிருந்தால் அந்தச் சேலையோ சட்டையோ மூன்றாமவருக்குக் கிடைத்திருக்கும்.

இந்த மூன்று உதாரணங்களிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? அதிர்ஷ்டம் என்பது, உழைப்பு அல்லது முயற்சியைத் தவிர வேறு இல்லை என்றல்லவா?

அப்படியென்றால், அதிர்ஷ்டம் என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருள் என்ன? 5 இலட்சம் லாட்டரிச் சீட்டுகள் விற்கப்படுகின்றனவென்றால் அவற்றுள் ஒருவருக்குத்தான் இலட்ச ரூபாய் கிடைக்கும். லாட்டரிச் சீட்டுகள் வாங்குவதோடு நம் பணி முடிந்துவிடுகிறது. பரிசு விழுவதோ விழாமல் போவதோ ஒரு விபத்தைப் போன்றது. அதிர்ஷ்டம் என்பதற்கு இதுதான் சரியான உதாரணம். இது நம் கையில் இல்லை.

ஆனால், நம்மை நாமே துரதிர்ஷ்டசாலிகளாக்கிக் கொள்கிறோமே, அதைப்பற்றித்தான் இப்போது குறிப்பிடுகிறேன்.

தமக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை என்று சிலர் எண்ணிக்கொண்டு எந்த முயற்சியையும் செய்யாமல் இருக்கின்றனர். அதுமட்டுமல்ல பார்வைக்கும் சலிப்பு மிகுந்தவர்களாய் விரக்தி அடைந்தவர்களாய்த் தோற்றமளிக்கின்றனர். இப்படித் தமக்கு அதிர்ஷ்டம் இல்லை என்று எண்ணுகிறவர்களால் ஒருகாலும் முன்னுக்கு வரமுடியாது.

வாழ்க்கையில் மேலும் மேலும் வெற்றிகளை அடைந்து வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவரைச் சந்தித்து, 'உங்கள் முன்னேற்றத்திற்குக் காரணம் அதிர்ஷ்டந்தானே?' என்று கேளுங்கள். அவர் உங்களைச் சும்மா விடமாட்டார். சண்டைக்கு வந்துவிடுவர்.

'எதையும் முன்கூட்டி யோசித்தல், செயல்முறைகளில் திறமை, கடுமையான உழைப்பு ஆகியவையே என் வெற்றிகளுக்குக் காரணம்' என்று அவர் சொல்லுவார்.

அத்தகைய வெற்றிக்குத்தான் அதிர்ஷ்டம் என்று பெயர் - என்று உங்களுள் சிலர் நம்பினால்-

நாமும் அவர் கூறியவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

இத்தகைய அதிர்ஷ்டம் தானாக வராது, நாம்தான் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

மனித மனம், தான் எண்ணுவதுதான் சரி, தான் அறிந்ததுதான் உண்மை என்று தீர்க்கமாக எண்ணுகிறது. எதிரிடையான கருத்துக்களை ஏற்க மறுக்கிறது.

எனவே, வாதத்தில் ஒருவரை முழுமையாக வெல்ல முயல்வது என்பது இயலாத செயலாகிறது.

வெற்றி பெற்றே ஆகவேண்டும் என்ற வேகம் பிறக்கும்போது நிதானம் குறைகிறது. அப்போதுதான் நட்பும் உறவும் முறிகின்றன. சண்டையாக உருவெடுக்கிறது.

வாக்குவாதங்கள் நல்ல விதமாக, பயனுள்ளவிதமாக முடிந்ததாகச் சரித்திரமே இல்லை.

அதற்காக, மற்றவர்கள் சொல்பவற்றையெல்லாம் நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் சிபாரிசு செய்யப்போவதில்லை.

அந்தக் கருத்தில் நமக்கு உடன்பாடு இல்லை என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தினால் போதுமானது.

வாக்குவாதங்கள் இரண்டே இடங்களில்தாம் நிகழ வேண்டும்.

ஒன்று நீதிமன்றம்,

மற்றொன்று, பட்டிமன்றம்!

அதிர்ஷ்டம் இல்லையா?

“என்னைவிடச் சுமாராகப் படித்தவர்கள் எல்லாரும் பாஸாகிவிட்டார்கள். நான் மட்டும் பெயிலாகிவிட்டேன். நான் துரதிர்ஷ்டக்காரன்!”

“என் நண்பனுக்கு என்னைவிடத் தகுதிகள் குறைவு. ஆனால் அவனுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது. எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் அதிர்ஷ்டக்கூட்டை.”

“அந்த டிசைன் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. நான் வாங்குவதற்குள் விற்றுத் தீர்ந்துவிட்டது. எனக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை”

-என்று இப்படியெல்லாம் தம்மைத்தாமே தாழ்த்திக் கொள்ளும் மனிதர்களை நாம் தினமும் சந்திக்கத்தான் செய்கிறோம்.

மற்றவர்களைப்பற்றிக் கவலைகொள்ளாமல் கடுமையாகப் படித்துப் பரீட்சை எழுதியிருந்தால் முதலாமவர் நிச்சயம் பாஸாகியிருப்பார்.

நண்பனுக்கு முன்னதாக விளம்பரத்தைப் பார்த்து, மனுப்போட்டு முயற்சி மேற்கொண்டிருந்தால் இரண்டாமவருக்கு நிச்சயம் வேலை கிடைத்திருக்கும்.

உடனே பணத்தைப் புரட்டிக் கடைக்குப் போயிருந்தால் அந்தச் சேலையோ சட்டையோ மூன்றாமவருக்குக் கிடைத்திருக்கும்.

இந்த மூன்று உதாரணங்களிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? அதிர்ஷ்டம் என்பது, உழைப்பு அல்லது முயற்சியைத் தவிர வேறு இல்லை என்றல்லவா?

அப்படியென்றால், அதிர்ஷ்டம் என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருள் என்ன? 5 இலட்சம் லாட்டரிச் சீட்டுகள் விற்கப்படுகின்றனவென்றால் அவற்றுள் ஒருவருக்குத்தான் இலட்ச ரூபாய் கிடைக்கும். லாட்டரிச் சீட்டுகள் வாங்குவதோடு நம் பணி முடிந்துவிடுகிறது. பரிசு விழுவதோ விழாமல் போவதோ ஒரு விபத்தைப் போன்றது. அதிர்ஷ்டம் என்பதற்கு இதுதான் சரியான உதாரணம். இது நம் கையில் இல்லை.

ஆனால், நம்மை நாமே துரதிர்ஷ்டசாலிகளாக்கிக் கொள்கிறோமே, அதைப்பற்றித்தான் இப்போது குறிப்பிடுகிறேன்.

தமக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை என்று சிலர் எண்ணிக்கொண்டு எந்த முயற்சியையும் செய்யாமல் இருக்கின்றனர். அதுமட்டுமல்ல பார்வைக்கும் சலிப்பு மிகுந்தவர்களாய் விரக்தி அடைந்தவர்களாய்த் தோற்றமளிக்கின்றனர். இப்படித் தமக்கு அதிர்ஷ்டம் இல்லை என்று எண்ணுகிறவர்களால் ஒருகாலும் முன்னுக்கு வரமுடியாது.

வாழ்க்கையில் மேலும் மேலும் வெற்றிகளை அடைந்து வேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவரைச் சந்தித்து, 'உங்கள் முன்னேற்றத்திற்குக் காரணம் அதிர்ஷ்டந்தானே?' என்று கேளுங்கள். அவர் உங்களைச் சும்மா விடமாட்டார். சண்டைக்கு வந்துவிடுவர்.

'எதையும் முன்கூட்டி யோசித்தல், செயல்முறைகளில் திறமை, கடுமையான உழைப்பு ஆகியவையே என் வெற்றிகளுக்குக் காரணம்' என்று அவர் சொல்லுவார்.

அத்தகைய வெற்றிக்குத்தான் அதிர்ஷ்டம் என்று பெயர் - என்று உங்களுள் சிலர் நம்பினால்-

நாமும் அவர் கூறியவற்றைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

இத்தகைய அதிர்ஷ்டம் தானாக வராது, நாம்தான் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

வழிகாட்டிகள்

நாம் எத்தனையோ நண்பர்களை அறிந்து வைத்திருக்கிறோம். அவர்களுள், குறிப்பாக எவரையேனும் கண்டு நீங்கள் வியந்திருக்கக்கூடும்.

‘என்ன இருந்தாலும் பழனியைப் போன்ற ஒரு பண்பாளரைக் காண முடியுமா?’

‘முருகனைப் போன்ற உழைப்பாளியை நான் பார்த்ததே இல்லை!’

‘குமரனைப் போன்ற துணிச்சலான மனிதரைக் காண்பது அரிது!’

‘கந்தனுக்கு இருக்கும் பெருந்தன்மை யாருக்கு வரும்?’

‘வேலனுக்கு இருக்கும் சிக்கன குணம் - ஆகா! எவ்வளவோ சேருமே!’

என்று இப்படியெல்லாம் அவர்களை வாயாரப் பாராட்டாவிட்டாலும், உள்ளூர எண்ணி வியந்துகொண்டாவது இருப்பீர்கள்.

நான் மேலே கொடுத்துள்ள பெயர்களெல்லாம் வெறும் உதாரணங்களே. ஆனால் இந்தப் பெயர்களுக்கெல்லாம் நீக்கிவிட்டு அந்த இடங்களில் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களின் பெயர்களை நிரப்புகள்.

இப்படியாக, மனித இனத்தின் மகத்துவங்களுக்கு உதாரணங்களாக உங்களுள் சிலர் நிச்சயமாக இருப்பார்கள்.

பிரச்சனைகளை அணுகும்போதும், வாழ்க்கையில் முன்னேறி விரும்பும்போதும் உங்களுக்குத் தெரிந்த அந்த உதாரணப் புருஷர்களை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

அவர்களாக இருந்தால் இந்நேரம் என்ன செய்திருப்பார்கள் என்பதை அடிக்கடி எண்ணிப் பாருங்கள்.

நான் புத்தரைப் போலவோ காந்தியைப்போலவோ வாழச் சொல்லவில்லை. உங்களோடு, உங்கள் கண்ணெதிரிலேயே நடமாடிக்கொண்டிருக்கும் மனிதர்களைத்தான் பின்பற்றச் சொல்கிறேன்.

இத்தகைய நடைமுறையில் இன்னுமோர் அனுகூலமும் இருக்கிறது. அவர்கள் எப்படிச் செயல்படுகிறார்கள்; பிரச்சனைகளை

எப்படி அணுகுகிறார்கள்; அவர்களால் எப்படி அவ்வாறு இருக்க முடிகிறது என்பவற்றை எல்லாம் நீங்கள் கண்கூடாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

அப்படியிருக்கையில், அவர்களுடைய சிறப்புகளுள் ஒன்றிரண்டையேனும் நீங்கள் பெற முடியாமலா போய்விடும்?

நிச்சயம் முடியும்!

பஞ்சாமிர்தம் ஓர் இனிய கலவை. அந்த இனிய கலவைக்கு எத்தனையோ பொருள்கள் தேவைப்படுகின்றன. அந்த மூலப் பொருள்கள் எங்கெங்கோ இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் ஒன்று திரட்டிச் சேர்த்துப் பக்குவப்படுத்தும்போது, ஆகா என்னமாய் இனிக்கிறது!

“அதேபோல் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களிடையே எத்தனையோ சிறப்பியல்புகளைக் காண்கிறீர்கள். அவற்றையெல்லாம் திரட்டுங்கள். உரிய விதத்தில் பக்குவப்படுத்திப் பயன்படுத்துங்கள்.”

வாழ்க்கை-

இனிக்கிறதா இல்லையா, பாருங்கள்.

தோல்விகளைத் தாங்கிக்கொள்ளும் வீதம்

வாழ்க்கையில் நமக்குத் தோல்விகளே வரக்கூடாது என்று விரும்புவதைவிட, அவற்றைச் சமாளிப்பது எப்படி என்று எண்ணுவதே புத்திசாலித்தனமான செயலாகும்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே பெறப்படும் வெற்றி, அஸ்திவாரம் இல்லாத கட்டடம் போன்றது. அசைந்து கொடுக்காத, வெற்றி என்ற பெரிய கட்டடம் உருவாக வேண்டுமானால் அதற்குத் தோல்வி என்ற அஸ்திவாரம் இன்றியமையாதது.

ஒரு வெற்றிக்கு முன்னால் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமான தோல்விகள் ஏற்படுகின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அந்த வெற்றியும் நிலையானதாக இருக்கும்.

தோல்வி என்பது என்ன?

ஒரு காரியத்தை எப்படிச் செய்யக்கூடாது; அப்படிச் செய்தால் என்ன ஆகும் என்பதை உணர்த்தும் அனுபவப் பாடமே தோல்வி ஆகும்.

நாம் தவறு செய்யாமலிருக்க வழிகாட்டும் தோல்விகள் எப்படி உண்மையான தோல்விகளாகும்.

அவை, இனி நாம் அடையப்போகும் வெற்றிகளுக்கான ஏணிப்படிகள் அல்லவா?

தவறுகளை உணராமல் அவற்றைத் திருத்திக்கொள்ளாமல் இருக்கும்வரையில், “என்னுடைய எல்லா முயற்சிகளிலும் தோல்வியே ஏற்படுகிறதே!” என்று நொந்துகொள்வதில் என்ன பயன் இருக்கமுடியும்?

தோல்வி காரணமாக ஏற்படுகின்ற அவநம்பிக்கை இருக்கிறதே, அது மிகப் பொல்லாதது. அது நம் முயற்சிகளில் மனச்சோர்வை ஏற்படுத்தி, ‘நாம் எங்கே வெற்றி பெறப் போகிறோம்’ என்ற தவறான மனப்பான்மையைப் புகுத்திவிடும். இதனால் வெற்றி வாய்ப்பும் குறைந்துவிடும்.

தோல்விகளைத் தாங்கிக்கொள்ளும் விதம் சரியானதாக இருக்க வேண்டும். ஒடி ஒளியக்கூடாது. ஒண்டி ஒடுங்கக் கூடாது.

புலியைக்கூட குத்திக் கிழிக்கக்கூடிய ஒரு வலிமையான காளை, ஒரு சிறு கறுப்புத் துணியைக் கண்டு அஞ்சி ஒடிவிடுகிறது. அல்லது மிரள்கிறது. நம்முடைய செயல் அத்தகையதாக இருக்கக்கூடாது.

முதற்காரியமாக,

வெற்றியின் பின்விளைவுகளையோ தோல்வியின் பின்விளைவுகளையோ எண்ணிப் பார்க்கக்கூடாது. வெற்றியின் பின்விளைவுகளை எண்ணி எண்ணிப் பார்த்து, மனம் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கும்.

இந்த நிலையில் தோல்வியை அந்த மனதால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. தோல்வியின் கொடுமைகளை எண்ணிப் பார்த்தாலும் இதே நிலையே ஏற்படும்.

மாறாக-

வெற்றியில் ஏற்படும் நஷ்டங்களையும் தோல்வியில் ஏற்படும் இலாபங்களையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்த மனநிலையை வளர்த்துக்கொண்டுவிட்டால் நிச்சயமாகத் தோல்வியைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியும்.

மேலும்,

தோல்வியைக் கண்டு கவலை கொள்ளாத மனநிலையும் வேண்டும். தோல்வியே வெற்றிக்கு அறிகுறி என்னும் நம்பிக்கையே இதற்குச் சிறந்த வழியாகும்.

தோல்வியைக் கண்டு கவலைப்படாத மனநிலை என்றைக்கு ஏற்படுகிறதோ-

அன்றைக்கே தோல்விகளும் நம் வாழ்க்கையில் இல்லாமல் போய்விடும்.

முடிவுக்கு வருவது எப்படி?

வே கத்திலும் பதற்றத்திலும் எடுக்கப்படும் முடிவுகள் பெரும்பாலும் பாதகமாகவே அமைகின்றன.

உடனே எடுத்தாக வேண்டிய முடிவில்கூடப் பதற்றத்தைக் காண்பிப்பது விவேகமாகாது.

எந்த ஒரு விஷயத்தில் முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னும் - அது எத்தகைய அவசர காரியமாக இருந்தாலும் - சில நொடிகளேனும் சிந்தித்து முடிவுக்கு வருவது நல்லது.

சிந்தனை செய்வது என்றால், செய்வதா வேண்டாமா செய்வதா வேண்டாமா என்று மனதைப் போட்டுக் குழப்பிக்கொள்வதா?

அல்ல!

பின்னே?

சிந்திப்பது என்பதன் உண்மையான பொருள், நாம் முடிவெடுக்க வேண்டிய விஷயத்தில் ஆழப் பதிந்து கிடக்கும் நன்மை தீமைகளை அலசிப் பார்ப்பதே ஆகும்.

நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போதுதான் மனதில் ஒரு தெளிவு பிறக்கிறது. இந்த நிலையில் நன்மைகள் அதிகம் இருந்தால் சரி என்றும், தீமைகள் அதிகமிருந்தால் வேண்டாம் என்றும் எளிதில் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியும்.

இப்படிச் சிந்தித்து முடிவுக்கு வருபவர்களின் முடிவெல்லாம் பெரும்பாலும் வெற்றி தரக்கூடியதாகவே இருக்கும்.

சற்று வித்தியாசமாக எண்ணாதவர்கள் ஒரு சிறு துண்டுக் காகிதத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நம்முன் தோன்றியுள்ள

பிரச்சனையில் உள்ள நன்மைகளையெல்லாம் ஒருபுறம் எழுதவேண்டும். தீமைகளையெல்லாம் மறுபுறம் எழுத வேண்டும். நன்மை அதிகமாக இருந்தால் செய்யலாம் என்றும் தீமை அதிகமாக இருந்தால் வேண்டாம் என்றும் முடிவுக்கு வரலாம்.

ஆனால் ஒரே ஒரு பெரிய நன்மைக்காகப் பல சிறு தீமைகளை அடைய நேரும் சமயத்தில் எப்படி முடிவுக்கு வருவது என்ற பிரச்சனை இங்கே எழுகிறது.

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு நீதிபதியின் நிலையிலிருந்து, ஒவ்வொரு சிறு தீமைக்கும் மதிப்பெண்கள் (Marks) கொடுக்கவேண்டும். மிகப்பெரிய நன்மை ஒன்று இருக்கிறது அல்லவா, அதற்கும் மதிப்பெண் கொடுக்கலாம். எந்த மதிப்பெண் அதிகமாக இருக்கிறதோ அதனைச் சார்ந்து முடிவுக்கு வரலாம்.

ஆரம்பத்தில் சிந்திக்காமல் முடிவெடுத்தவர்கள், இடையில் சில தடங்கல்கள் வந்தால் அயர்ந்து உயர்ந்து விடுவார்கள். இதற்கு, நாம் எடுத்தது சரியான முடிவுதானா என்ற சந்தேகமே காரணம்.

முடிவுகள் உணர்ச்சிகளில் உருவெடுக்காமல் உணர்வுகளில் விளைந்ததாக இருந்தால் நல்லது.

மேற்கூறிய முறைகளைக் கடைப்பிடித்து முடிவுக்கு வருபவர்களுக்கு, நடுவில் தடங்கல் ஏற்பட்டாலும் தாம் எடுத்த முடிவு சரிதானா என்ற சந்தேகமே எழாது.

மாறாக-

நாம் மிகச்சரியான முடிவைத்தான் எடுத்திருக்கிறோம் என்ற உற்சாகத்தை உள்ளுணர்வு கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கும்.

பொறாமையும் போட்டி மனப்பான்மையும்

சிலர் தம்மைவிட வசதியாக இருப்பவர்களைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிறார்கள். தம்மைவிட மேலான பதவியில் இருப்பவர்களைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிறார்கள். தம்மைவிட அழகாக இருப்பவர்களைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிறார்கள்.

ஆனால் இவர்கள் பொறாமையைக் கைவிட்டுவிட்டுப் போட்டி மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொண்டுவிட்டால் அழகைத் தவிர மற்ற இரண்டையும் பெற்றுவிடலாம்; சுலபம்.

ஓட்டப் பந்தயத்தில் முன் வரிசையில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனைப் பார்த்துப் பின்னால் ஓடிவந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவன் அடுத்த ரவுண்டிற்குள் அவனை முந்திவிட வேண்டும் என்று மனப்பூர்வமாக எண்ணி, இன்னும் முயற்சி செய்து ஓடுகிறான் என்றால், அது போட்டி மனப்பான்மை.

அதை விட்டுவிட்டு, 'இந்தப் பயல் இந்த ஓட்டம் ஓடுகிறானே, எல்லாரும் இவனைப் பாராட்டும் வகையில் கை தட்டுகிறார்களே என்று பார்வையாளர்கள் காலரியில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஒருவன் உள்ளூர எண்ணிக்கொண்டிருந்தால், அது பொறாமை.

இன்னும் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால் எதிரியைப்போல் நாமும் உயர வேண்டும் என்று முயற்சி மேற்கொள்வது, போட்டி மனப்பான்மை.

அவனது வளர்ச்சியை வேண்டா வெறுப்பாக எண்ணிப் பார்ப்பது, பொறாமை.

மற்றவர்களைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிறவர்களால் ஒருகாலும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாது. அவர்களால் முன்னுக்கு வருவதும் கடினம்.

பொறாமைக்கு உரியவர்களைப் பாராட்டத் தொடங்கிவிட்டால் நல்லதொரு திருப்பம் ஏற்படுவது நிச்சயம்.

பொறாமைக்காரர்களுள் இன்னொரு வகையினர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அழிவு வேலையிலும் இறங்குவார்கள். அத்தகைய மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொண்டுவிட்டவர்களால் மன அமைதியோடு வாழமுடியாது. தாமும் முன்னேறாமல் மன அமைதியையும் கெடுத்துக் கொள்பவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது!

வாழ்க்கையில் முன்னுக்கு வந்துவிட்டவர்களின் திறமையைக் கண்டு வியந்து, பாராட்டி அங்கீகரிப்பவர்கள்தான் முன்னுக்கு வருகிறார்கள்.

தற்பெருமையும் தன்னம்பிக்கையும்

“நாம் இல்லாத ஓர் இடத்தில் நம்மைப்பற்றி யாரேனும் பெருமையாகச் சொன்னால் அதுதான் நமக்குக் கிடைக்கும் முதல் தரமான புகழாகும்.”

நாம் அந்த இடத்தில் இருக்கும்போது மற்றவர்களால் பாராட்டப்பட வேண்டுமானால் அது இரண்டாந்தரமான புகழாகவே இருக்கும்.

ஆனால்,

மற்றவர்கள் எல்லாரும் பாராட்டாத நிலையிலும், தன்னைத்தானே ஒருவன் உயர்வாகச் சொல்லிக்கொண்டால், அது மூன்றாந்தரமான புகழாகும். இந்தப் புகழே தற்பெருமை என அழைக்கப்படுவது.

இத்தகைய புகழ் என்னும் விளக்கின்மீது ஆசை கொண்டு, விட்டில் பூச்சிகள்போல் சாகும் மனிதர்கள் ஏராளமான பேர் இருக்கிறார்கள்.

நாம் செய்து முடித்த சாதனைகளைப் பட்டியலிட்டுச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதில்லை.

காரணம், இந்த உலகம் நம்முடைய ஒவ்வொரு செயலையும் கவனித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது.

அதே நேரத்தில், நாம் செய்யாத ஒன்றை, அடைந்திராத ஒன்றை அது நமக்குப் பெருமையை அளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும், உண்மையை அறிந்து வைத்திருக்கும் உலகம், அது பொய்யென்று தெரிந்தவுடன் எள்ளி நகையாடுகிறது.

‘நிறைகுடம் தளும்புவதில்லை’

‘குரைக்கின்ற நாய் கடிக்காது’ ஆகிய பழமொழிகளை இந்த உலகம் நன்கு புரிந்து வைத்திருக்கிறது.

ஆக,

தற்பெருமை பேசுவதில் ஒருவருடைய உண்மையான மதிப்புக் குறைகிறதே தவிரக் கூடுவதில்லை.

எனவே, தற்பெருமை பேசுவதில் உள்ள தவற்றை உணர்ந்து தன்னம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தற்பெருமைக்கும் தன்னம்பிக்கைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு.

குறிப்பிட்ட ஒரு காரியத்தை என்னால் சாதிக்க முடியும் என்று மனப்பூர்வமாக நம்புவது, தன்னம்பிக்கை.

அதில் செயற்கையாகச் சேர்த்துத் தம்பட்டம் அடிப்பது தற்பெருமை.

வீணாகப் போகும் தண்ணீரை அடைத்தால் ஏரியின் நீர்மட்டம் உயரும். அப்படிக்காக்கப்படும் நீர் நற்செயல்களுக்குப் பயன்படும்.

அதேபோல “வீண் வார்த்தை பேசுவதைக் குறைத்துக்கொண்டால் மனவளம் அதிகமாகும்.” பேச்சைவிடச் செயலே நமக்குப் பெருமை தரக்கூடியது என்று உணரும் நிலை வரும்.

அத்தகைய மனநிலை தன்னம்பிக்கையைத் தானாக வளர்க்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

அத்தகைய தன்னம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொண்டுவிட்டால்-
எதிலும் வெற்றி,
எப்போதும் வெற்றிதான்!

வெட்கமென்ன வேண்டிக்கிடக்கிறது!

எதையும் எடுத்துரைக்க வெட்கம். நான்கு பேர் முன் தலைகாட்ட வெட்கம். டாக்டரிடம் உண்மையைச் சொல்லி உடம்பைக் குணப்படுத்திக்கொள்ள வெட்கம்!

ஆண்களுக்குப் பெண்களைக் கண்டால் வெட்கம். பெண்களுக்கு ஆண்களைக் கண்டால் வெட்கம்.

இப்படி, எதற்கெடுத்தாலும் வெட்கம்.

நாம் ஒவ்வொருவரும் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ பணிகளைச் செய்து முடிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு சும்மா இருந்தால் அது முழுமையான வாழ்க்கையாக இருக்காது.

இந்த வெட்கம் நம் பணிகளைச் செய்து முடிக்கப் பெருந்தடையாக இருக்கிறது.

அளவுக்கு அதிகமாக அடைந்து கிடக்கும் காகிதங்களை உடைய மேஜை டிராயரை திறக்கமுடிவதில்லை. அதுபோலவே பிடுங்கித் தின்னும் வெட்கம் மனம் முழுவதும் அடைந்து கிடந்தால் வெளியுலகிற்கு வந்து, எண்ணும் காரியங்களைச் செய்து முடிக்க முடியாது.

“உறுதி, உற்சாகம், நம்பிக்கை - இம் மூன்றும் தாம் வெட்கத்தை விரட்டும் வழிகள், வெட்கத்தை விரட்டினால்தான் வாழ்க்கையில் பிடிப்பு ஏற்படும்.”

சிக்கல்களும் பிரச்சினைகளும் ஏற்படும்போது சிலருக்கு வெட்கம் தலைதூக்கும். சிக்கல்களையும் பிரச்சினைகளையும், வாழ்க்கையில் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித்தரும் ஏணிப்படிகள் என்று நம்பிச் செயல்பட்டால் வெட்கம் தானாக ஓடி மறையும்.

வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு டாக்டரிடம் போகாமல் இரகசிய நோயை அதிகமாக்கிக் கொள்பவர்களின் நிலை மிக மோசமானது. டாக்டர் குணப்படுத்தக் கூடியவர். நோயாளி குணப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியவர்.

இந்த உறவுக்கிடையில் வெட்கமென்ன வேண்டிக்கிடக்கிறது? ஆரம்பத்திலேயே குணப்படுத்திக் கொள்ளாமல் நாளடைவில் உண்மை பலருக்கும் தெரிந்துவிட அதற்குப் பிறகு டாக்டரிடம் காண்பிப்பது வெட்கப்படும் குணமுடையவர்களுக்குப் பக்கபலமான செயல்தானா என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு பல விஷயங்களை வெளியே சொல்லாமல் - கேட்காமல் இருப்பவர்கள், வரும் வாய்ப்புகளை வலியச் சென்று இழப்பவர்களாகிறார்கள்.

குற்ற உணர்வும் கோழை மனமும் கொண்டவர்கள்தாம் வெட்கப்பட வேண்டும்.

நாம் எதற்காக வெட்கப்பட வேண்டும்?

வெல்லும் வழி ஒன்று

ஆசைகள் இல்லாத மனிதனே இல்லையே, அப்படி இருக்கையில் அதற்கு அணைபோடுவதாவது என்று ஒரு கேள்வி.

நோயால் பாதிக்கப்படாத மனிதனே உலகில் இல்லை என்பதற்காக, நோய்கள் மனிதனுக்குத் தேவை என்று முடிவுக்கு வருவது புத்திசாலித்தனமான செயலாகுமா என்பது பதில்.

ஆசையும் ஒரு நோய்தான்.

நோயை ஒழிப்பதற்குக் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்துக் கசப்பான மருந்துகளைச் சாப்பிட்டு, பத்தியமும் இருக்கிறோம்

அதாவது, அந்த நோயை ஒழிக்க எல்லா முயற்சிகளையும் மேற்கொள்கிறோம்.

அதேபோல் நம் ஆசைகளின் அடிப்படைக் காரணத்தை உணர்ந்து, அதைக் களைந்து எறிவதுதான் புத்திசாலித்தனமான செயலாக இருக்கமுடியும்.

முதல் படியாக ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ள பொருளில் ஏதோ ஓர் இனிமை இருப்பதாக எண்ணுகிறோம், அந்த எண்ணம் அகல வேண்டும்.

மக்கிப்போன எலும்புத் துண்டில் எந்தவிதமான உணவுச் சத்தும் கிடையாது என்ற உண்மை நாய்க்குத் தெரியாது. ஆனால், அந்த எலும்புத்துண்டைப் போட்டுக் கடித்து குதறிக்கொண்டிருக்கும், இறுதியில் சாறு வரும். எலும்புத்துண்டைக் கடித்ததனால் தன் வாயில் ஏற்பட்ட காயத்திலிருந்து வரும் இரத்தமே அது என்ற உண்மையை உணராத அந்த நாய், அது எலும்புத்துண்டிலிருந்து வரும் இரத்தமே என்று எண்ணிக்கொண்டு விடுகிறது,

இதேபோல்தான்; ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ள பொருளில் இனிமை இருக்கிறது என்று எண்ணுவதும்.

சரி, உண்மையிலேயே அந்தப் பொருள் இனிமை தருவதாக இருந்தாலும் எத்தனை நாளைக்கு அதில் விருப்பம் இருக்கும்?

ஒரு டிரான்சிஸ்டர் வாங்கிவிட்டால் அது உலகமே தனதாகிவிடும் என்று எண்ணி வாங்கியும்விட்ட ஒருவரது டிரான்சிஸ்டரைப் பத்தாவது நாள் நீங்கள் காண வேண்டும் சிலந்திப்பூச்சி அதில் வலை பின்னிக்கொண்டிருக்கும்.

இப்படி ஒரு நிரந்தரமான இனிமை தராத பொருளுக்காக ஏன் ஏங்கித் திரிய வேண்டும்? உடலையும் உள்ளத்தையும் ஏன் வருத்திக் கொள்ள வேண்டும்?

ஒவ்வொரு பொருளும் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு விதமான ஆசைகளை உண்டுபண்ணுவதால் எந்தப் பொருளைப் பெற்றாலும் நாம் நிலையான இனிமையைப் பெற முடியாது.

இனிமை நம் உள்ளத்தில் அல்லவா இருக்கிறது?

வெளியே தேடியலைந்தால் எப்படிக்கிடைக்கும்?

தெருத்தீட்டல்கள்

“பார்த்துப் போய்யா? கண்ணு பின்னாலேயா இருக்கு?”

“அறிவிருக்கா?”

“வீட்டில சொல்லிட்டு வந்துட்டியா?”

.....

இப்படித் தெருவில் முன்பின் தெரியாதவர்களோடு சண்டைக்குப் போகும் பலரை நாம் அன்றாட வாழ்வில் காண்கிறோம்.

வேலை நிமித்தமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் இவையெல்லாம் தேவையில்லாத வேலைகளல்லவா?

மேற்கூறிய வார்த்தைகளை எவரும் அக்கறையோடு கேட்பதில்லை. உணர்ச்சி வேகத்தின் வெளிப்பாடுகளே அவை. அப்படியே அக்கறையோடு நாம் சொன்னாலும், எடுத்துக் கொள்பவர்கள் அந்த எண்ணத்தில் எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

மாறாக,

அவை வம்பையும் சண்டையையும் மட்டுமே வளர்க்கக்கூடியவை.

இது ஓர் அநாகரிகமான செயலாகும்.

“தவறு என்னுடையதுதான்” என்று எதிராளி ஒருகாலும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டான் - அதுவும் தெருவில்!

யாராக இருந்தாலும் மறுத்து, வாதம் செய்யவே முயல்வார்கள்.

“நடுத்தெரு வாதங்கள் எந்தவிதமான பயனையும் அளிக்கப்போவதில்லை.”

அதற்குப் பதிலாக டிராபிக் நெரிசல்தான் மிஞ்சும்.

நம் மூடும் அவுட்டாகிறது. போகிற இடங்களில் வேலை புரிவதில்லை. நடந்து முடிந்த அந்தத் தெருச்சம்பவம் திரும்பத் திரும்ப நினைவிற்கு வந்து மனதைப் பாடாய்ப் படுத்தும்.

ஒருவர், கண்ணை மூடிக்கொண்டு நம் வாகனத்திற்குக் குறுக்காக வந்து விழுகிறார் - அல்லது தெருவில் நமக்கு எரிச்சலை ஊட்டக்கூடிய வகையில் நடந்துகொள்கிறார் என்றால்,